

Марио Кроненберг

Пламъкът на любовта

Тишината е около мен – тя ме обгръща
Запълва тя всичко – отнема дъха ми
Сетивата крещят в мъчливата къща,
и с писъка свой заглушават гласа ми

Не мога да мисля, аз плувам в безкрая –
отвъд хоризонта на моите надежди
Дали съм буден или сънувам не зная –
към мене ти идваш във бели одежди

Като пролетен бриз любовта ти ме гали...
твоят шепот уби тишината
Със твоите устни пожара запали,
и в пламяка буен изгоря ми душата

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11986>]